

Eens

Hij had zo veel, wilde zo veel, keek om zich heen en zag dat anderen deden en hadden wat ook hij wilde. Maar om een bepaalde reden werkte het lot hem tegen. Wat hij was verdween en wat hij wilde werd hem ontnomen, om redenen die hij niet kon begrijpen.
En nu, nu schrijft hij dit en heeft besloten zijn lot in eigen handen te nemen. Eindelijk gaat hij dan toch terug vechten, verliezen kan hij niet meer. Hopen doet hij ook niet meer en wachten al helemaal niet.
Nu is de tijd en hij slaat toe, waagt de sprong in het diepe waar hij al veel te lang werd ingeduwd.

Eens komt de dag dat ik doen en laten kan wat ik wil.
Eens komt de dag dat ik ze allemaal kan zeggen; Kijk jullie wilden mij niet, nu krijg je me niet meer!
En dan zal ik lachen.
Dan zal ik degene zijn die hen de trap na geeft en nooit meer andersom.

Elfen

Hij had er over gehoord, gezien in films en gelezen in boeken. Hij dacht dat ook hij één van hen was en treurde. Want de magie, de kracht in hem was nauwelijks nog aanwezig.

Oh ja, hij was rebels en ja, hij kon vechten. Dan kwam zijn oude ge-orven kracht weer in hem boven. Maar normaal gesproken was hij stil, rustig en een beetje droevig gestemd. Niet uiterlijk maar innerlijk terwijl tegelijkertijd binnen in hem een strijd woedde om dit zo te houden.

Toch verlangde hij naar de kracht, de magie, het weten, het horen en het voelen van alles om hem heen.

In dromen keerde hij terug, terug naar tijden uit mythen en legenden, daar lééfde hij. Daar was hij de koningszoon in een wereld vol magie.

In zijn dromen trok hij ten strijde tegen het steeds opkomende kwaad en steeds met behulp van zijn wederhelft en beschermers wist hij het kwaad te verslaan.

Maar nu waren de tijden veranderd, het kwaad had andere vormen aangenomen en sloop stil steeds een stukje verder de wereld in.

En niets was er dat hij kon doen.

Niemand, althans weinigen, geloofde nog in elfen of hoe je ze ook wilde noemen. De mensen die geloofden werden uitgelachen of wilden ze vangen om er rijk van te worden.

Zijn soort werd alom gevreesd en dus gevangen of gedood. Dit was voor hem een reden zich rustig te houden.

Toch wilde hij wat doen om het kwaad tegen te gaan maar daarvoor was tegenwoordig meer nodig dan afstammeling zijn van een koningshuis.

Vroeger waren het de koningen die het land regeerden, nu waren er presidenten, parlementen en ambtenaren.

Een koning had niet veel meer te zeggen.

Een koning werd gezien als een statussymbool, een luxe artikel van een land.

Dus zocht hij een andere manier, de manier van de magie.

Hij wachtte tot de mensen er weer aan toe waren en meer geloofden in magie.

Tot die tijd moest hij wachten, hij moest wachten op het moment dat hij zijn krachten weer zou kunnen gebruiken.

Droomvoer

Hij komt 's-nachts, wanneer je slaapt. Via dromen komt hij binnen.
Met dromen en angst voedt hij, moordt hij.

Op het moment dat hij naderde, schrok ik wakker. Ik draaide mijzelf om en zag hem. Zelfs in het weinige licht kon je hem duidelijk zien. Zijn gerafelde, versleten mantel. Zijn hoed met brede rand. De gehavende staf omsloten door handen, gestoken in kapotte, vingerloze handschoenen. Maar vooral de blauwgrijze huid en de diepliggende, zwarte ogen blijven mij voor altijd bij. Zijn grijns liet een rij gehavende tanden zien. Tandens die er ondanks de verwaarloosde staat toch gevaarlijk scherp uitzagen. Zijn rechter hand kwam omhoog als een niets betekenende groet. De messcherpe nagels blonken bleek in het weinige licht van de maan. In een reflex wierp ik het eerste dat ik in mijn handen kreeg in zijn richting, wetend dat dit waarschijnlijk mijn laatste daad zou zijn voordat

Nog met de grijns op zijn gezicht en zonder zijn blik van mij af te wenden greep hij het ding met zijn 'begroetende' hand en kneep. Een snerpnd, krakend geluid klonk gedempt in de kamer. Mijn daad had weinig nut gehad, of

De grijns verdween van zijn gezicht en iets van woede en verbazing schemerde door in zijn ogen. Langzaam draaide hij zijn hand om deze te bekijken. Vol afschuw keek hij neer op zijn hand, de scherven van de spiegel (die ik had gegoooid), staken door zijn hand. Dieprode vloeistof drong door de kapotte handschoen en druppelde op mijn vloer. Verbazing verdween van zijn gezicht, plaats makend voor wanhoop. Een ijzingwekkende kreet galmde door de nacht. Langzaam begon hij op te lossen als wegtrekkende mist, totdat er niets meer van hem over was. Hij was weg, verslagen. Dankzij een kleine spiegel.

Even zouden de nachten rustig verlopen totdat hij terug zou komen Ik schrok wakker en keek door de donkere kamer, alles was stil. Het was een droom. Het spiegelkje naast mijn bed heb ik nooit meer kunnen vinden.

Ik hou van je, met heel mijn hart. Mijn leven draait om jou, zou je kunnen zeggen. De gedachte jou te verliezen maakt mij bang. Ik weet mij geen raad.

Zou ik het kunnen? Ik vraag het mijzelf wel eens af. Ik bedenk wat ik zou doen, hoe het zou zijn, waar ik zou zijn. Maar ik krijg geen antwoord.

De vele stemmen in mijn hoofd hebben geen antwoorden, wel ideeën, maar niet één is voor mij goed genoeg.

Ik kom tot de conclusie dat ik jou nodig heb zoals ik ook zuurstof nodig heb. Zonder dit, zonder jou, zou mijn leven leeg zijn. Ben ik leeg. Een omhulsel voor leegte. Jij bent het die deze leegte oprult, mij een reden geeft door te gaan.

Nachtspiegel

De nacht was koud en vochtig. Kleine flarden mist kropen rond zijn enkels. De donkere straten waren nat en verlaten. Een kat schoot tussen de containers vol met afval weg. De enkeling die hij toch tegen kwam vermeide zijn blik en liep gehaast verder, opgelucht wanneer hij hun deur voorbij liep. Zijn kleding was zwart, zwart als de nacht. Zijn ogen, het enige dat duidelijk zichtbaar was, waren blauwgrijs. Zijn passen stevig en constant. Hij wist waar hij heen ging, wist wat zijn doel was. Deze nacht zou hij slagen. Deze nacht zou hij klaar zijn.

Het huis was groot, donker en verlaten. De kapotte ramen waren niets meer dan lege ogen. De grote en verwilderde tuin leek op een onmogelijk oerwoud in het centrum van de stad. Zonder aarzeling liep hij op het kapotte hek af. Een hek dat jaren geleden macht had uitgestraald, nu vroeg het om medelijden. Met een schril, angstwekkend geluid ging moeizaam het hek open. Zijn voetstappen kraakten over het grindpad dat hem naar de voordeur van het huis voerde. Zonder geluid opende de deur en een stoffige, mufte lucht stroomde langs zijn gezicht.

In het licht van de volle maan kon hij de trap naar boven herkennen. De eens zo prachtig versierde hardhouten trap en trapleuningen waren nu bedekt onder een dikke laag grijs stof. Hier en daar stak nog een breed grijzend wezen door het stof heen. Met een bonzend hart liep hij de krakende trap op, elke trede kreunend onder zijn gewicht. De hal boven aan de trap was donker, een duisternis waar licht niet wilde zijn. Rustig keek hij rond, zocht in de duisternis en vond wat hij zocht. Onder één van de vele deuren kwam een zwak lichtschijnsel. Daar zou deze nacht eindigen. Een nacht die al eeuwen duurde.

Splinters schoten door de kamer op het moment dat de deurpost onder een golf van geconcentreerd geweld begaf. De geluidsloze explosie had in een magische cirkel de deurpost versplinterd. Gebroken door de klap viel de deur op de grond. Stralen maanlicht werden zichtbaar door het stof dat opvloog in de kamer. Zonder beweging stond hij daar, zijn ogen wit als het licht van de zon. Zoekend keek hij door de kamer. Zijn ogen bleven tenslotte gericht op wat hij zocht en had gevonden. Al die tijd had hij het gezocht en nu, nu was hij bijna klaar.

Van onder zijn zwarte mantel haalde hij een staf tevoorschijn. Een staf verwrongen en krom als het hout waar het van gemaakt was. De bol van onyx die aan de staf bevestigd was weerkaatste het witte licht van de maan. De bol pulseerde, alsof het leefde, ademde.

In een enkele beweging moest het gebeuren en het gebeurde. De bol trok een lijn van wit maanlicht door de kamer. Tot de bol doel trof.

Het geluid hoorde hij niet.

Met de staf in zijn hand stond hij daar. Als in een droom zag hij het gebeuren, eerst klein toen groeiend. Het gat werd groter. Scherven vielen als zwarte sneeuwvlokken. Op de grond verder uiteenspattend als kleine glinsterende scherven. Voor de laatste keer het licht van de maan reflecterend.

Met iets dat op blijdschap leek keek hij naar de rijk versierde lijst. De lijst die zijn ziel zo lang gevangen had gehouden. De spiegel van de nacht was nu vernietigd, nu was hij vrij.

Nog eenmaal keek hij op naar de maan en verdween.

Een houten staf lag op de vloer. Er omheen lagen kleine stukjes glinsterend glas. De bol van onyx reflecteerde het witte licht van de maan. Hij was vrij en vertrokken. Vertrokken naar een plaats zonder spiegels of maanlicht. Van deze dingen had hij voor eeuwen genoeg gezien.

Vragen en geven behoort van twee kanten te komen.

Wanneer één van de partijen wel vraagt maar niet geeft zal dit uiteindelijk resulteren in veel vragen maar niet geven.

Dit is dan weer wederzijds.

Vragen en geven behoort van twee kanten te komen.

Vraag weinig en geef veel en doe dit allemaal. Iedereen zal zien dat er dan steeds meer gegeven wordt en minder gevraagd.

Het is de kunst van het geven dat wij zijn verleerd.

Vragen is veel makkelijker.

Geen hoop

De kamer was schemerig. Door de gaten in het plafond viel licht op de vloer. Een vloer vol met gaten en scheuren. Zonder angst stapte hij de kamer in. Als gehypnotiseerd stapte hij over de gaten naar het midden van de kamer. Hier bleef hij staan en keek naar de stralen zonlicht die via de gaten naar beneden kropen.

Zonder trilling, zonder geluid begaf de vloer onder hem het. De val die hij maakte leek eindeloos en zonder snelheid. Dit gevoel hield op, op het moment dat hij de onderliggende vloer raakte. Op zijn rug kwam hij met een klap op de vloer terecht. Alle lucht sloeg uit zijn longen en stof stooft op. Weer begaf de vloer het en viel hij, nu wist hij wat er zou komen. Iedere keer dat hij een vloer raakte, sloeg de lucht uit zijn longen. Zijn hele lichaam reageerde en schreeuwde. Tot vijf keer toe begaf de vloer het en iets binnen in hem zei hem dat de volgende keer hem fataal zou worden.

Weer begaf de vloer het en zonder angst wachtte hij op de fatale klap. Hij was nu zo diep de aarde in gevallen dat het zonlicht hem niet meer kon bereiken. Als een kleine ster in een lege zwarte hemel zag hij het kleine beetje licht dat in feite de zon was. De klap viel tegen, lucht bleef in zijn lichaam. Het was niet fataal. Net nu hij het vechten had opgegeven en zijn dood had aanvaard bleek deze 'laatste' klap niet fataal.

De grond bestond uit donkere maffe modder. Terwijl hij daar lag, kijkend naar die eenzame ster in de hemel, voelde hij hoe dingen om hem heen wegcropen. Bang voor het vreemde wezen dat uit de 'hemel' was komen vallen. Na een tijdje richtte hij zich op en zag een stenen rand bij een grote zwarte muur. In de muur zaten vele donkere gaten. Kruiend door de modder bereikte hij de rand en hier vandaan bekeek hij zijn omgeving. De kamer was niet groot, nergens zag hij een trap of een deur. Het enige licht dat er was kwam van de ster. Hij realiseerde zich dat zijn positie slecht was, er was geen hoop op ontsnappen op eigen kracht. Er was geen hoop op hulp, wie zou hem hier nu zoeken? Wie zou er zoeken naar hem?

Magisch moment

De muziek was vreemd, bijna magisch.

De drums, het symbool van de donder of van vele mannen die marcheerden. De duizenden glazen buisjes, klinkend als het zachte breken van sneeuwvlokken. De vreemde strijkinstrumenten, allen met hun eigen mystieke geluid. De zangeres, met haar doordringende hoge stem, als scherpe messen inwerkend op de ziel. Het opzweepende klappen en gehum van de omstanders.

Eenmaal één met de muziek kon je de dingen zien zoals ze waren.

Als op de rug van een griffioen vlogen de seizoenen voorbij op het ritme van de drums.

Mystieke flessen klonken als kikkers en luchtbellens. Wolken stroomden langzaam voorbij. Als in een droom steeg de zon op naar zijn hoogste punt om daar de arend te begroeten die voor hem de lucht bewaakt.

Donkere slierten omsluiten de zon en verdrijven haar, de arend eenzaam achterlatend in een donkere bedreigende lucht. Wind, uit alle richtingen, stroomt naar de top van de berg om daar in een vacuüm te verdwijnen.

Flitsen helder licht razen uit de wolken en graveren de aarde met vreemde tekens. Regen daalt troostend neer en streelt de bomen en het gras. Samenkomend in het dal waar alle regen het meer vormt tot wat het nu is.

Kleine stralen licht breken door de wolken en verdrijven de donder en de regen. Triomf klinkt in de kreten van de arend. Langzaam daalt de zon. De lucht violet kleurend verdwijnt de zon in de oceaan. Golven rollen op het door de maan verlichte strand, kleine rimpels achterlatend in het zand. Kuiltjes vullend met het zoute water, wachtend tot de zon op komt en het doet verdampen.

Sneller en sneller komen de beelden nu, totdat alles één is en de droom voorbij. Nog even klinken de drums, om in de verte te verdwijnen.

Gedachten malen in mijn hoofd, ik kan ze niet verwoorden. Te veel dingen, gedachten, emoties, schieten kriskras door elkaar. Ik kan het niet stoppen.

Ik open min ogen, het is donker. In de duisternis om mij heen zie ik hier en daar een lichtpuntje, maar niet in mijn hoofd.

Ik ben moe, bang, kwaad en ongerust. Gedachten worden gesprekken, vragen en opmerkingen en ik weet dat het de verkeerde kant opgaat. Ik kan het niet stoppen.

In mijn hoofd zie ik de dingen gebeuren, of ik wil of niet. Ik wil roepen: dit wil ik niet. Maar ik weet dat niemand mij zal horen. Mijn zicht wordt troebel en ik voel hoe iets nats over mijn wangen rolt. Even moest ik huilen.